

Cuvântul care zidește

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 4-A DIN POST
(a Sf. Cuv. Ioan Scărarul)

†) SF. IER. CALINIC
DE LA CERNICA,
EPISCOPUL RÂMNICULUI;
SF. SFÎNȚIT MC. ANTIPA,
EPISCOPUL PERGAMULUI

Despre post și despre patima defăimării

Tu postești! Bine, dar arată-mi aceasta prin fapte! Prin ce fapte? – întrebi tu. Iată: când vezi un sărac, fie-ți milă de dânsul; când vezi un vrăjmaș, împacă-te cu dânsul. De vezi pe aproapele tău norocit, nu-l pizmui. Ține ochii tăi în frâu, ca să nu arunce priviri poftitoare și necurate. Nu numai gura ta trebuie să postească, ci încă și ochii și urechile, picioarele și mâinile și toate membrele trupului tău. Mâinile tale să postească rămânând curate de averea cea nedreaptă și de lăcomia câștigului. Picioarele tale trebuie să postească nemergând la desfătărilor cele necuviincioase. Ochii trebuie să postească neuitându-se cu poftă și cu aprindere. Privirea este mâncarea ochilor.

Dacă privirea este neiertată, păcătoasă, vatămă postul, ducând tot sufletul la pierdere. Ar fi cea mai mare nebunie a opri gurii chiar mâncarea cea învoită, iară ochiului, dimpotrivă, a-i îngădui privirea cea păcătoasă. Tu te înfrânezi de carne. Bine. Dar nu-ți lăsa nici ochii a căuta la pofta cărnii, încă și urechile tale trebuie să postească. Dar postul urechii stă în a nu asculta clevetirile și vorbele cele rele asupra cuiva. Căci se zice în Sfânta Scriptură: „Să nu ascuți vorbele cele mincinoase” (Ieș. 23, 1). Încă și gura trebuie să postească, înfrânându-se de la vorbele cele de rușine și de înjurături sau sudalme; căci ce ar folosi dacă noi nu mâncăm carnea dobitoacelor, dar ca niște fiare sălbatică sfâșiem numele cel bun al fraților noștri? ❖

Sfântul Ioan Gură de Aur

RUGĂCIUNEA UNITĂ CU POSTUL

Plină de adânci învățături pentru viața noastră este pericopa evanghelică de la Marcu 9, 17-32, rânduită de Biserică pentru Duminica a 4-a din Sfântul Post al Paștilor, numită și Duminica Sfântului Ioan Scărarul, egumenul Mănăstirii Sfintei Ecaterina din Sinai, autor al lucrării „Scara Raiului” sau „Scara virtuților”.

Minunea vindecării unui tânăr demonizat face pe Mântuitorul Hristos să sublinieze faptul că, pentru alungarea demonilor și apărarea de toate uneltirile vrăjmașului, pe lângă credință puternică, rugăciunea și postul sunt două arme foarte puternice.

Din relatarea Sfintei Evanghelii reținem faptul că Mântuitorul, cu puterea Sa dumnezeiască, a săvârșit minunea vindecării tânărului demonizat la rugămintea tatălui acestuia, care a venit la Hristos cu sufletul zdrobit de durere și cu fiul său stăpânit de un duh mut și surd ce-l chinuia cu multă agresivitate pe tânăr. Mărturisindu-și durerea, tatăl îl roagă pe Hristos să-l ajute și să-i vindece fiul: „dacă poți face ceva, ajută-ne”, căci ucenicii nu au putut să scoată demonul. Mântuitorul îi cere tatălui să aibă credință că „toate sunt cu putință celui ce crede”. Hristos l-a vindecat pe tânărul demonizat, scoțând demonul din el și l-a redat sănătos familiei sale. Prin această minune s-au petrecut deodată 3 vindecări: pe tatăl tânărului l-a vindecat de îndoială; pe ucenici i-a vindecat de puțina

lor credință; iar pe demonizat l-a izbăvit de sub stăpânirea duhului celui rău. La nedumerirea apostolilor, care l-au întrebat: „pentru ce noi n-am putut să-l izgonim pe demon?”, Mântuitorul le răspunde lor și nouă că „acest neam de demoni nu poate fi izgonit decât cu rugăciune și post”.

Deci, Mântuitorul Hristos îi învață pe Apostoli că nu este suficient să poruncească demonilor ca să iasă din copil, ci trebuie să fie în stare de comuniune vie cu Dumnezeu prin rugăciune și prin post. De ce? Pentru că demonii fiind răi și mândri nu se tem nici de cuvinte frumoase, nici de cuvinte aspre sau autoritate, ci se tem doar de iubirea smerită și milostivă, de rugăciunea fierbinte unită cu postul. Deci ei se tem de prezența Duhului Sfânt în om, întrucât numai Duhul Cel Sfânt și Bun poate alunga duhurile necurate și rele din oamenii stăpâniți de acestea.

Astfel, Mântuitorul Hristos ne arată cât de necesară este rugăciunea unită cu postul, în lupta cu duhurile necurate, în vederea despătimirii și a urcușului duhovnicesc. ❖

Diacon Cristian Filuțu

SFÂNTUL CUVIOS IOAN SCĂRARUL

Sfântul Ioan Scărarul, numit și Sinaitul sau Scolasticul, a fost un cuvios monah care a trăit în secolele VI-VII (579-649) la mănăstirea de pe muntele Sinai, al cărei egumen a și fost. Important Părinte duhovnicesc al Răsăritului, a lăsat posterității cunoscuta lucrare de spiritualitate „Scara dumnezeiescului urcuș” sau „Scara Raiului” (sau Leastvița - după termenul slavonesc).

Pomenirea sa se face la 30 martie. S-a născut în jurul anului 579 și a adormit întru Domnul în anul 649. A intrat în Mănăstirea Sfânta Ecaterina din muntele Sinai la vârsta de 16 ani. Dobândise o pregătire solidă în toate științele acelei vremi, de aici și numele de Scolasticul, educația însușită indicând proveniența sa dintr-o familie înstărită. Vreme de 19 ani, în mănăstire l-a avut ca povățuitor pe

Cuviosul Martirie. După moartea acestuia, Sfântul Ioan s-a retras într-un loc izolat, numit Thola, la 5 mile de mănăstire, unde a viețuit în isihie ca sihastru vreme de 40 de ani. Spre sfârșitul vieții a fost rugat de monahi să primească a fi egumen al Mănăstirii Sinai. În timpul cât conducea pe monahi pe calea desăvârșirii, a alcătuit scrierea „Scara”, la rugămintea egumenului Ioan al Mănăstirii Rait, aflată la 60 de mile

de Mănăstirea Sinai. Scara dumnezeiescului urcuș este alcătuită din 30 de Trepte (capitole) și se află și în volumul IX din Filocalia românească. ❖

Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica

PRIMUL SFÂNT ROMÂN CANONIZAT DE BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ

La 7 octombrie 1787, în București, venea pe lume pruncul Constantin, din părinți evlavioși, Antonie și Floarea. O familie profund credincioasă: fratele său cel mai mare, preot de mir în tinerețe, se călugărește cu numele de Acachie, iar mama sa, fericita Floarea, după ce își crește copiii, se retrage la Mănăstirea Pasărea, devenind schimonahia Filoteia.

Constantin, mezinul familiei, primește de mic o educație religioasă aleasă, învățând carte în București, la școlile care funcționau în acea vreme pe lângă biserici. În anul 1807 intră în Mănăstirea Cernica, sub ascultarea cuviosului stareț, arhimandritul Timotei. La 12 noiembrie 1808 este tuns în monahism cu numele de Calinic, iar la 13 februarie 1813 este hirotonit ieromonah. În anul 1817 călătorește la Sfântul Munte. La 14 decembrie 1818 este ales stareț al Cernicăi, pe care o conduce 32 de ani.

La 14 septembrie 1850 părăsește mănăstirea Cernica pentru că este ales episcop pentru Eparhia Râmnicului - Noului Severin, pe care o păstorește timp de 17 ani.

Vom aminti aici în special activitatea sa tipografică, pentru că episcopul Calinic s-a îngrijit ca bisericile să aibă cărțile de cult, iar clerul să aibă la dispoziție cărțile necesare pregătirii sale. Episcopul Calinic înființează cu mijloace proprii „Tipografia Kallinik Râmnik”. Aceasta începe să lucreze în anul 1861, aici apărând: „Aghiazmatarul”, „Datoriile preoților”, „Slujba sfintei Învieri din Dumineca Paștilor”, „Manualul de pravilă bisericească” și „Tipicul bisericesc”, „Mineiele”, „Evanghelia”, „Octoiul”, Liturghierul”, „Acatistierul” și multe, multe altele. Prin înființarea tipografiei la Râmnic și prin imprimarea

atâtor cărți, Sfântul Calinic a reînviat trecutul de glorie culturală și artistică al înaintașilor săi, episcopii Antim Ivireanul, Damaschin, Climent, Chesarie și Filaret.

În 1867 luminatul episcop donează tipografia sa orașului Râmnicu-Vâlcea, cu tot inventarul ei și cu toate cărțile pe care le avea în depozit, punând condiția ca jumătate din venituri să fie alocate școlilor din oraș și studenților nevoiași, atât din învățământul laic, cât și din cel bisericesc, iar cealaltă jumătate să fie dată schitului Frăsinei, pentru înzestrarea sa.

La 24 mai 1867, episcopul Calinic se retrage din scaun la mănăstirea de metanie, Cernica, iar un an mai târziu, la 11 aprilie 1868, se mută la cereștile lăcașuri. Canonizarea Sfântului Ierarh Calinic de la Cernica s-a făcut la 21 octombrie 1955, iar prăznuirea lui se face la 11 aprilie.

A fost primul sfânt român canonizat de Biserica Ortodoxă Română. A rămas

cunoscut în Biserică drept starețul ascet al mănăstirii Cernica, dar și episcopul înțelept, milostiv și neobosit, devotat patriot, care și-a iubit profund țara și neamul său. A trăit în vremuri de răscruce ale istoriei noastre, precum revoluția lui Tudor Vladimirescu din 1821, revoluția de la 1848 și mai ales Unirea Principatelor, pentru care a militat neobosit. În calitatea lui de deputat al poporului s-a bucurat de venirea lui Vodă Cuza la cârma țării unite, a făcut parte din Adunarea electivă, alături de episcopii Filotei al Buzăului și Climent al Argeșului, semnând în memorabila zi de 24 ianuarie 1859 actul de numire, în rândul al doilea, după acela al mitropolitului Nifon, președintele Adunării.

Înceiem cu un fragment din Pastorală sa, tipărită în 1863: „Datori suntem dar, să nu cruțăm nici un interes particular pentru binele obștesc care este și al fiecăruia în parte. Când frații noștri cei de o credință și de sânge... ne cer ajutor, când patria, care se compune din frații noștri, ne cere jertfa noastră, datori suntem a o da. Dumnezeu a poruncit: nimeni n-are mai mare dragoste alta, decât a-și pune sufletul său pentru prietenii săi; neamul și patria, se înțelege, a zis Însuși Mântuitorul Hristos. Duhovnicștilor fii și frați preoți! A învăța pe oameni să se iubească între dânsii, să-și iubească patria, să jertfească orice interes pentru fericirea ei viitoare, care este pentru voi și copiii voștri, este datoria noastră, sau mai bine să zic a voastră. A voastră zic, pentru că trăiți în popor, voi sunteți sufletul societății, voi primiți pe om din pânțele maicii sale și călătoriți împreună pe calea acestei vieți spinoase până îi duceți în sânul pământului, care este maica noastră tuturor.” ❖

DENIILE DIN SĂPTĂMÂNA A 5-A DIN POSTUL PAȘTILOR

Deniile sunt slujbe speciale care se săvârșesc numai în timpul Postului Mare. Ele sunt Utreniile care nu se mai oficiază dimineața, ci în ajunul zilei, seara. În săptămâna a 5-a a Postului Paștilor, Biserica a rânduit două Denii: miercuri seară se săvârșește Denia în cadrul căreia se citește tot Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul, iar vineri seară, Denia Acatistului Bunei Vestiri. Canonul de pocăință alcătuit de Sfântul Andrei Criteanul a fost citit fragmentat în primele patru zile ale Postului Mare, la slujba Pavcerniței Mari. Acum este adunat și citit integral, pentru a aminti credincioșilor de chipurile dreptilor și sfinților care s-au înălțat la Dumnezeu prin pocăință și smerenie.

Ne plângem păcatele cele ce ne despart de Dumnezeu, ne tânguim, rugându-ne lui Dumnezeu să se milostivească spre noi și să reverse peste noi iertarea Sa. Stihurile Canonului ne spun: „Vremea este a pocăinței, iar eu vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi iertare de greșale. Să nu mă urăști, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la Fața Ta; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi iertare de greșale. Greșalele mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mă mântuiește.”

„Canonul Sfântului Andrei Criteanul este o capodoperă a imnografiei răsăritene, în centrul căruia se află smerenia și pocăința ca mod de răscumpărare a omului împovărat de conștiința păcatului. Tema centrală a Marelui Canon (ca, de altfel, a întregului Triod) este relația antinomică dintre bunătatea și dreptatea lui Dumnezeu. Dacă El, la Înfricoșătoarea Judecată, îi va osândi la chinuri veșnice pe cei păcătoși, înseamnă că e lipsit de bunătate; dacă, dimpotrivă, îi va ierta pe toți, fără nici o discriminare, înseamnă că nu e drept. Creștinii care merg pe prima variantă cad în deznădejde; cei care merg pe a doua cad în laxitate morală.” (IPS Bartolomeu Anania)

Iar Vineri seara are loc Denia Acatistului Bunei Vestiri, cel mai vechi acatist păstrat integral în cărțile de slujbă. Acatistul Bunei Vestiri este un imn de laudă și mulțumire adresat Fecioarei Maria, alcătuit din 13 condace (astăzi, condacul este doar o strofă scurtă) și 12 icoane (strofă mai lungă, ce dezvoltă tema condacului, sub forma stihurilor ce încep cu exclamația „Bucură-te!”).

Denia Acatistului Bunei Vestiri este legată de minunata salvare a Constantinopolului atacat de perși și avari, la 7 august 626, în timpul împăratului Heraclius. Acatistul Bunei Vestiri este unul dintre cele mai cunoscute imne de laudă închinat Maicii Domnului. Această compoziție, atribuită Patriarhului Serghie

al Constantinopolului, dă expresie, în formă poetică, învățăturii Bisericii despre Maica Domnului. Imnul acatist s-a citit pentru prima dată la 7 august 626, când cetatea Constantinopolului era în mare primejdie să fie ocupată de turci. Maica Domnului a intervenit atunci, povățuindu-l pe patriarhul Serghie al Constantinopolului să citească acest acatist pentru ca cetatea să fie izbăvită.

Motivul introducerii citirii Acatistului în timpul Postului Mare îl constituie nu doar apropierea de praznicul Bunei Vestiri, ci și învățătura mariologică și hristologică pe care o cuprinde, în nașterea feciorelnică fiind recapitulate și realizate toate figurile Legii și ale Profeților, căci ea este realizarea Marii Taine a planului mai înainte de veci al lui Dumnezeu cu privire la creația Sa.

La slujba Deniei din seara zilei de vineri, se citește în patru răstimpuri Acatistul Bunei Vestiri, în chip sărbătoresc și cu repetarea de mai multe ori a primului condac, anume alcătuit în cinstea acestei prăznuiri: „Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri...”.

Prăznuirea aceasta s-a rânduit pentru pomenirea și cinstirea biruințelor câștigate de creștini cu ajutorul minunat al Maicii Domnului. Întâi împotriva sciților și perșilor, a două oară împotriva saracinilor și a treia oară împotriva agarenilor, care, cu nenumărate oști, pe mare și pe uscat, asediaseră Constantinopolul. Patriarhul, împreună cu clerul și credincioșii, a făcut privegheri și rugăciuni neîntrerupte și procesiuni cu sfințele icoane și îndeosebi cu icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului, care n-a întârziat să-și arate puterea Sa nebiruită. Pentru că oștile păgânilor, mult mai numeroase decât ale

creștinilor, au fost biruite de istov, iar corăbiile lor - înecate de furtună, s-a rânduit această prăznuire de „mulțumire pentru biruință” către Ceea ce are „stăpânire nebiruită și izbăvește de-a pururi din toate nevoile pe credincioșii robii Săi”. Condacul întâi, „Apărătoare Doamnă”, alcătuit de patriarhul Serghie cu acest prilej, ne aduce aminte de-a pururi și ne dă încredere în ajutorul cel mare și grabnic al Preacuratei împotriva tuturor vrăjmașilor văzuți și nevăzuți.

Așteptăm cu multă bucurie marele praznic al Învierii Domnului, al Paștilor. Ne pare că am ajuns cu mare ușurință la jumătatea Postului Mare. Nimic nu este greu. Nici postul – așa cum putem fiecare – nici rugăciunea, nici iertarea celor ce le-am greșit, nici slujbele lungi specifice perioadei prepascale, nici faptele de milostenie. Ne bucurăm, cum spuneam, de toate acestea, descoperind parcă o bucurie nouă și deplină a ascezei din Postul Paștilor.

Să ne bucurăm împreună de toate acestea, nelipsind la Deniile din această săptămână, care ne îndeamnă la pocăință și la recunoștință față de Dumnezeu și față de Maica Domnului. ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 11-18 APRILIE 2021

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 11.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 4-a din Post (a Sf. Cuv. Ioan Scărarul) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 14.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Canonului Mare
Vineri 16.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Liturghia Darurilor mai înainte sfințite Denia Acatistului Bunei Vestiri
Sâmbătă 17.04	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastase pentru cei adormiți; Citirea Sărilor
Duminică 18.04	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 5-a din Post (a Sf. Cuv. Maria Egipteanca) Utrenia, Sfânta Liturghie

ÎNCĂ AȘTEPTĂM REACȚIA ȘI POZIȚIA OFICIALĂ A AUTORITĂȚILOR

Suntem la peste un an de la primele semne ale COVID-19 în țara noastră.
Și la peste un an de când primii români infectați cu noul coronavirus au decedat.
Anul trecut, pe această vreme, nu prea știam nimic despre noul virus
și nici nu știam cum să procedăm pentru a izola această boală.

Premizele de la care se pornea, tratamentele, izolarea, prevenția, mijloacele de protecție au fost de atunci de zeci de ori schimbate. Un lucru care a rămas, cel puțin la noi în țară, este modul în care persoanele decedate în urma infectării cu noul coronavirus sunt duse pe ultimul drum. Un mod barbar și umilitor. Mai ales pentru cei care își sfârșesc viața în secțiile ATI, departe de cei dragi și lipsiți de orice legătură cu preoții și duhovnicii lor.

Din păcate mulți au decedat infectați cu noul coronavirus. Oficial peste 25.000 de oameni. Care nu au mai avut parte nici măcar de o înmormântare creștinească. Și nici măcar de punerea în sicriu în condiții de demnitate umană...

Multă durere a fost pe cei pe care Domnul i-a chemat astfel la El. Mult mai multă pe cei care și-au dus la groapă în condiții inumane pe cei dragi: părinți, copii, soț, soție, frați. Fără să-i vadă și să le dea o ultimă sărutare, fără să-i îmbrace cum se cuvine, fără să le facă o înmormântare creștinească, fără să-i însoțească la cimitir, fără să le facă cele rânduite... Oameni care își vor reproșa toată viața că nu au făcut cele îndătinate pentru cei dragi ai lor, care au plecat pe ultimul drum umiliți și înjosiți.

În ultimul timp însă, mai multe voci au început să-și strige revolta față de modul cum sunt forțați de autorități să-i îngroape pe cei dragi. Și - în sfârșit - presa a început să vorbească, să prezinte cazuri, să arate disperarea familiilor care s-au trezit că cel drag al lor a murit de covid. Sau a fost doar trecut pe certificatul de deces ca fiind infectat cu noul coronavirus, uneori pe drept, alteori nu.

Pentru că în ultima vreme personalități cunoscute au trecut la cele veșnice, această problemă a acelor decedați de covid a stârnit ample discuții în societate

și în presă. Și așa presa și oamenii au luat atitudine pentru a schimba legislația în domeniu. Deși autoritățile, în speță Ministerul Sănătății, se mișcă foarte, foarte greu în rezolvarea acestei delicate probleme, se pare totuși că s-au făcut mulți pași spre o abordare mai umană, mai apropiată de normalitate. Însă, deși până la această oră nimic în formă legislativă finală nu a fost prezentat publicului, iar ordinele date vor suferi încă modificări, sunt speranțe ca trupurile celor adormiți în Domnul să fie în sfârșit îmbrăcate, slujbele și parastasele să se facă în mod normal, iar la ATI preoții vor putea să intre și să acorde asistența religioasă credincioșilor în ultimele momente ale vieții lor.

Ce concluzie putem trage? E bine să ne spunem cu subiect și predicat durerile pe care le avem, problemele - neferite - pe care le întâmpinăm din cauza unor măsuri legislative greșite și să ne cerem NOI drepturile. Să nu mai luăm de bune toate hotărârile unor vremelnici slujbași - uneori incompetenți și rău intenționați - în ceea ce privește viața, sănătatea, munca noastră și a celor dragi. Să ne informăm, să ne spunem punctul de vedere, să acționăm. De noi toți depinde viața noastră și a celor dragi. Nu numai de x, y, z instituție, autoritate, persoană publică. Faceți-vă auzită părerea și manifestați-vă voința. Nu-i mai lăsați pe ceilalți să facă ceva, nu-i mai acuzați pe alții că nu acționează, nu mai așteptați numai de la alții să iasă ca să ne rezolve doleanțele. Apelați dumneavoastră la toate mijloacele legale pe care le aveți și nu mai îngăduiți să fiți umiliți, loviți voi și cei dragi. Căci credinciosul este smerit, dar nu prost, blând, dar nu fără replică și fără acțiune atunci când trebuie.

Biserica Ortodoxă Română nu a stat nici ea degeaba, deși multă răbdare a

avut ierahia sa cu cei de la putere... Cu toate acestea, s-au făcut demersurile necesare către autorități atât pentru schimbarea ritualului înmormântării și a acordării de asistență religioasă în cazurile de covid-19, cât și pentru sărbătorirea în condiții normale a Învierii Domnului în noaptea de 1-2 mai 2021.

Așadar, modificările aduse unor acte normative referitoare la problemele prezentate s-au datorat și demersurilor pe care Biserica Ortodoxă Română le-a făcut încă de anul trecut pe lângă autoritățile competente, solicitând și ajutorul Secretariatului de Stat pentru Culte. Vom menționa doar câteva: adresa nr. 12.293 din data de 21 decembrie 2020, cu privire la asistența religioasă a persoanelor bolnave de Covid 19, internate în spitalele suport Covid 19, adresată domnului Nelu Tătaru, Ministrul Sănătății; adresa nr. 784 din data de 26 ianuarie 2021, cu privire la înmormântarea persoanelor decedate de Covid 19, adresată domnului Victor Opaschi, Secretar de Stat pentru Culte; și adresa nr. 3.189 din data de 5 aprilie 2021, cu privire la ridicarea restricțiilor de circulație în noaptea de sâmbătă, 1 mai - duminică, 2 mai 2021, cu prilejul Slujbei Învierii Domnului:

Toate aceste demersuri au primit fie răspunsuri oficiale din partea autorităților, fie au generat discuții într-un cadru largit, împreună cu alte culte, cu instituțiile cu atribuții legislative și administrative în domeniu.

Sperăm ca prin efortul tuturor, Biserica, culte, credincioși, presă etc. să aducem la normalitate multe din problemele care ne dor atât de mult, mai ales în sfera libertăților religioase și civile. Ne dorim din suflet ca anul acesta să prăznuim cum se cuvine Sfintele Paști, bucurându-ne și de sănătatea noastră și a celor dragi. **(M.B.)** ❖